DACĂ TOTUL AR TĂCEA…

Dacă totul în jurul nostru ar tăcea atunci am fi cu toţii morţi
Îngroziţi de singurătatea ce ne-ar cuprinde sufletele ne-am prăbuşi
Disperaţi în ţărâna din care se spune c-am fi plămădiţi,
Dar natura e plină de viaţă şi nicicând nu va putea fi redusă la tăcere
Chiar dacă sunt destui care-i pregătesc pieirea prin acte necugetate.
Dacă am fi asemenea copiilor am asculta glasul naturii care ne-nconjoară
Cu blândeţe, să ne reîntoarcem la sânul mamei noastre primordiale
Să-i ascultăm muzica, să-i ştergem obrajii de lacrimi, să-i mângâiem coapsele
Să ne purtăm cu tandreţe cu ea, căci natura are o fire foarte sensibilă.
Pentru cel care ştie să asculte, natura are uimitoare secrete, minuni indescriptibile
Poveştile copilăriei noastre sunt reale, trebuie doar să credem cu tărie în ele
Şi vom cunoaşte misterele lumii şi toate tainele ascunse în sânul naturii.
Dacă poeţii nu ne-ar încânta sufletele cu tainica şi misterioasa lor artă
Cine ne-ar mai putea vorbi cu atâta har şi pasiune despre iubire şi frumos ?
Minunea creaţiei ar rămâne doar vorbă în vânt fără cuvintele poeţilor
Fără imnurile de slavă adresate spiritului etern de către trilurile păsărelelor
Îngemănate într-o desăvârşită comuniune cu cântecele poeţilor cum am mai trăi ?
Dacă nu am putea asculta muzica sferelor, dacă aştri nu ar lumina cerul cum ar fi ?
Totul în jurul nostru cântă, vai de cei care nu pot auzi muzica divină a Totului
Şi mai rău e când încercăm să distrugem armonia sunetelor divine din ignoranţă
Sau când vrem să înlocuim armonia cu propriile noastre partituri, zgomote infernale
Şi fără de sens, dar parcă tot mai rău e dacă totul ar tăcea, atunci ne-am risipi în neant
Tăcerea ar cuprinde lumea şi tot ce-i în ea s-ar transforma din fiinţă în nefiinţă
Aţi ascultat vreodată muzica tăcerii, aţi cunoscut vreodată abisurile neantului ?
Atunci sunteţi fericiţi, căci sunteţi salvaţi, nimicul nu va cuprins sufletele topindu-le
În nemişcare, ascultaţi limbajul pământului şi muzica celestă, căci dacă totul ar tăcea…